

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

MAI MOCHIZUKI

CAFENEAUA LUNĂ PLINĂ

Ilustrații de
CHIIHIRO SAKURADA

Traducere din japoneză și note de
MIHAELA ALBULESCU

HUMANITAS
fiction

Cititorul în stele de la cafeneaua Lună plină

„Cafeneaua Lună plină nu are un loc fix.

Poate apărea în mijlocul unui cartier comercial cunoscut, într-o stație terminus sau pe malul liniștit al unui râu.

De asemenea, la această cafenea nu preluăm comenzile clienților.

Noi o să vă servim deserturi, mâncare și băuturi alese special pentru dumneavoastră.

Dar poate că este un vis.“

Acestea au fost cuvintele unei pisici tricolore mari, care a apărut în fața mea, mijindu-și ochii și zâmbind.

Prolog

Începutul lunii aprilie. Frumoasele acorduri ale unui pian au pătruns prin ferestrele larg deschise, purtate de briza proaspătă, cu parfum de primăvară.

*Salut d'amour*¹ de Elgar.

Tocmai atunci, parcă ademenită de muzică, o pisică a apărut pe balustrada balconului meu. În blocul în care locuiesc sunt permise animalele de companie. Probabil că pisica aparținea unuia dintre vecini.

Era o pisică tricoloră obișnuită, cu blană albă, maro și neagră, culorile fiind frumos dispuse. Stăteam în picioare în bucătărie și tăiam ceapă, însă m-am oprit și m-am uitat insistent la pisică. Se plimba grațios pe balustradă. M-am trezit privind cu admirație silueta pisicii, care pășea elegant, în ciuda pericolului evident.

1. *Salutul dragostei*, compoziție din 1888 de Edward Elgar.

Poate că era datorită cerului perfect senin sau a pomilor de cireș *sakura* din fundal, dar toată scena părea desprinsă dintr-o pictură.

Între timp, pregăteam ceva de mâncare, sau, cel puțin, mă prefăceam. De fapt, doar tăiam ceapă verde pentru a o adăuga peste supa *rāmen* instant. Bineînțeles că urma să călesc în ulei de susan morcovi, germeți de fasole și spanac, dar nu era chiar un preparat select. Cina nu era sub nici o formă demnă de un tablou.

Pisica s-a oprit la mijlocul balustradei, a închis ochii pe jumătate, parcă a plăcere, și și-a legănat coada lungă, asemenea unui pendul.

Locuiam într-o garsonieră, mai exact o cămăruță, iar distanța dintre bucătărie și balcon era mică. Se pare că pisica m-a observat, pentru că s-a întors și a mieunat către mine.

Nu este „salutul dragostei“, ci „salutul pisicii“, m-am gândit eu și, în timp ce obrazii mei au schițat un zâmbet, m-am spălat pe mâini și m-am îndreptat către balcon. Am deschis cu zgomot ușa de plasă, însă pisica deja plecase.

Am privit de jur-împrejur, dar nu se mai zărea nicăieri. Stăteam la etajul trei. M-am aplecat peste balustradă, temându-mă că a alunecat, dar era de negăsit. M-am liniștit gândindu-mă că pisicile nu au cum să cadă așa. Am surâs scurt și mi-am sprijinit mâinile de balustradă.

Salut d'amour se terminase deja. Acum se auzea *Étude Op.10, No. 3* a lui Chopin, opera cunoscută și sub numele de „Despărțirea“.

Despărțire deci, am expirat profund și am privit în jos. Despărțirile sunt dificile pentru oricine, mai ales pentru cineva de patruzeci de ani care chiar își dorea să se căsătorească. Eram de mult timp împreună și credeam că așa vor rămâne lucrurile.

Totuși, nimic nu este garantat. Până la urmă, și pisicile alunecă uneori.

Acest gând m-a neliniștit din nou și mi-am îndreptat privirea în jos. Nici urmă de pisică. Pare-se că era în regulă.

Dacă cineva trebuia să alunece de acolo, aceea eram eu.

Mă întreb unde am greșit...

De jos se auzeau vocile gălăgioase ale unor copii. M-am aplecat peste balustradă și am văzut un grup de școlari care mergeau. Păreau să fie elevi de școală primară care probabil erau în vacanța de primăvară.

M-a cuprins nostalgia și am zâmbit.

Oare elevii mei sunt bine? Poate că nu ar fi trebuit să renunț la predat...

Nu, dacă aș fi fost în continuare învățătoare în situația actuală, un copil obraznic ar fi venit la mine și m-ar fi întrebat direct, fără rezerve: „Domnișoara învățătoare, nu vă măritați?”

În condițiile de acum, probabil că la o astfel de întrebare aș fi izbucnit în plâns în fața clasei.

Bine că am demisionat!

Am încuviințat în semn de încredere în propria decizie. Am închis ușa de plasă și m-am întors în casă.

La un moment dat, și sunetul de pian se opri.

CAPITOLUL I

*TRIFLE*¹ AL VĂRSĂTORULUI

1. *Trifle* este un desert specific englezesc, cu șarlotă, pandișpan și fructe.

Mizuki Serikawa

1

Trifle al Vărsătorului

Eu, Mizuki Serikawa, mi-am împreunat palmele în fața castronului gol și am spus: „Sărut-mâna pentru masă!“

Peste supa instant am adăugat din plin legume și ceapă tăiată mărunt. Nu pot spune că era o cină luxoasă, dar îmi oferea, de fiecare dată, un oarecare sentiment de satisfacție.

— Să ne punem pe treabă!

Am dus castronul în bucătărie, l-am spălat rapid și l-am pus în suportul de vase. Am luat cârpa și am șters cu grijă masa. Era o masă mică, la care abia

avea loc să mănânce o persoană. Fiind o garsonieră, tot aici mâncam, și lucram.

După ce am șters-o, mi-am făcut o cafea la plic. Apoi am pus pe masă laptopul și documentele și m-am așezat pe scaun. Am luat o gură de cafea și am răsfoit hârtiile.

— Ce trebuia să facă acest personaj...?

Mă uitam la fișa de caracter ale cărei pagini erau pline cu ilustrațiile unui personaj tânăr, chipeș și luminos. Trebuia să fie fiul unei familii nobile care mergea la o școală de elită. Totuși, părul lui era o combinație de roșu, galben și verde, și nu avea deloc un aer distins. Mă rog, era vorba de un joc video. Nimeni nu bagă de seamă astfel de detalii.

Da, de profesie eram scenaristă. Acum lucram la un joc de *dating*¹ pentru telefoanele mobile. Bine, nu eu eram responsabilă cu scenariul principal. Eu mă ocupam de partea în care protagonistul ajunge să fie cu un personaj secundar, în loc să avem de-a face cu un final fericit, în care se alege cu un erou provocator. Cumva finalul era lăsat în aer, ca să zic așa, adică și scenariul trebuia să fie la același nivel. Ideea era ca jucătorul să nu se simtă prea satisfăcut, astfel încât să vrea să mai joace.

Nu era un scenariu lung, aveam un episod de aproximativ treizeci de kilobyți. Oare doar celor care scriu scenarii pentru jocuri video li se măsoară munca în kilobyți, nu în pagini sau în cuvinte?

1. Întâlniri amoroase (în engleză, în original).

„Se termină cu o scenă în care se sărută pe obraji sau pe frunte. Se dorește să fie undeva, pe un țărm“, precizau indicațiile.

— Deci nu se sărută pe gură, ci pe obraji sau pe frunte. Și să fie pe un țărm... era un personaj *indoor*¹, așa că mai firesc ar fi fost la piscina unui hotel decât pe țărmul mării sau pe malul unui râu...

În timp ce verificam hârtiile, tot murmuram, și am deschis carnețelul cu notițe. Acolo erau niște mângălături așa de complicate, că nu le-ar fi înțeles nimeni. Era intriga mea pentru personaj, sau ceva care semăna cu firul poveștii.

Ideea era să-l faci pe jucător să nu fie cu adevărat mulțumit de povestea cu acest personaj secundar și să-și spună: „Nu-mi place acest scenariu. Vreau să văd un final fericit în care să existe un erou!“

Asta însemna multe întâlniri eșuate și că scenele de iubire ar trebui să fie mai discrete. Era destul de complicat să le cuprinzi pe toate.

Am terminat de verificat notițele și am început să scriu. Sunetul tastelor și muzica de la laptop sfredeau liniștea camerei.

Majoritatea scenariilor pe care le scriam pentru jocurile de societate erau destul de convenționale. Pentru că mă pricepeam la asta, munca în sine era o plăcere. Totuși, aș fi preferat să scriu povestea de dragoste a unui erou, nu a unui personaj secundar.

Dar în acel moment nu-mi puteam permite să fac mofturi, mi-am zis eu și am zâmbit cu resemnare.

1. Interior (în engleză, în original).

Cu toate acestea, pe vremuri lucrasem la proiecte mai importante...

Mi-am scuturat capul și m-am întors la scris.

Treizeci de kilobyți pot varia în numărul de pagini, în funcție de numărul caracterelor, dar ar fi cam de lungimea unei nuvele. Când ajunsesem pe la trei sferturi din text, mi-am întins spatele. M-am uitat la ceas și am văzut că era ora trei.

— Deci au trecut două ore de când m-am apucat de scris...

Am surâs cu amărăciune la gândul că nu mă mai pot concentra decât vreo două ore. Acum zece ani puteam să scriu considerabil mai mult timp...

În acel moment, telefonul de pe masă a vibrat și m-a anunțat că am primit un mesaj. Am întins mâna după el.

„Domnișoara Serikawa, nu ne-am mai auzit de ceva vreme! Sunt Akari Nakayama. Scuze că scriu așa, pe neașteptate, dar sunt prin regiunea Kansai¹ cu niște treabă. De fapt, acum sunt în Kyōto. Dacă aveți timp, ați vrea să ne întâlnim?”

La vederea numelui, inima a început să-mi bată cu putere.

Ea lucrase la o companie ce producea programe pentru televiziune pentru care și eu scrisesem scenariii, iar acum era directoare. Luna trecută, mi-am luat inima în dinți și i-am trimis o propunere. Pro-

1. Regiune formată din prefecturile Nara, Wakayama, Mie, Kyōto, Ōsaka, Hyōgo și Shiga.

Cuprins

<i>Cititorul în stele de la Cafeneaua Lună plină</i>	5
<i>Prolog</i>	7
CAPITOLUL I	
<i>Trifle al Vărsătorului</i>	11
CAPITOLUL II	
Fondant de ciocolată cu înghețată Lună plină . . .	85
CAPITOLUL III	
Revederea lui Mercur când e retrograd	141
PARTEA I	
Cream Soda Mercur	143
PARTEA A II-A	
Cupă de șampanie Venus cu razele Lunii	177
<i>Epilog</i>	203
<i>Postfață</i>	225